

τόν εθρίσκει, φτάνει αυτός να μὴ ἤξερε τίποτα ἀπὸ κρίν. Ἐνα τρομερὸ ἀνατίμα, ἕνα κάλεμα ἄρχισε στὸ συγχωρέμενο νοῦ του: Μιὰ τὸν ζωντανεύει ἡ ἐλπίδα μὲ τὴ σκέψι πὸς τὴ ρόδινη βουλιτσα δὲν ἦταν ἀπὸ θαυματικά, ἀλλὰ ἀπὸ κάποιο σπυράκι, μιὰ τὸν ἀρπαζε τὸ ρέμα τῆς ἀπαισιοδοξίας στήν ὑπόνοια πὸς; μορφοῦσε τὸ σκυλλί νὰγε γλυφει τὴν πληγίτσα, ὅταν ἦταν ἀκόμη ἀνοιχτή. Περιοῦσαν τότε ἡμέρες ποὺ ἕνα ἀσπρὸ φρικάλειος, εἰκόνης: Παραμορφωμένα πρόσωπα, μάτια ποὺ ἔδειχναν τὸ ἀσπράδι, στραβωμένα στόματα, ἀπ' ὅπου κρέμονται κίτρινοι ἀφροί. Τέλος ἡ ἐξουθενισμένη σκέψι τὸν σταματοῦσε σ' ἕνα ἄλλο παρήγορο σημεῖο: Μπορεῖ νὰ μὴ; εἶχε λυσοῦζει τὸ σκυλλί. Μπορεῖ νὰ τὴν κάποιος κλεμένο καὶ νάνε καλά. Ναί... μὰ ἡ μελαγχολία; Ἡ μελαγχολία ποὺ εἶνε ἀπ' τὰ συμπτώματα τῆς λύσσας, ὅπως εἶπε ὁ γιατρός; Κι' ὅλο τὸ ἴδιον μὲ τὴν ἴδια οὐρὰ στριφογυρίζαν, σβούριζαν στὸ μυαλό του πάντα καὶ πὸς βασανιστικά, πὸς ἐρίμονα. Ἀποκομωμένος τέλεια μὲ τοὺς ἀρμούς ἐξελειωμένον, ἀπὸ τὸν καρδιοσπῶδ, ἀφανισμένους ψυχικά, ζωντανὸ κουφάρι, ἀγωνίζονταν νὰ διώξῃ ὅλες αὐτὲς τὶς ἐννοίες, μὰ ξαναγυρίζαν μανιακά, ὅπως ὁ μύγιος σὲ μιὰ πληγή. Πνιγόνταν, πῆλα νὰ κλάψῃ γιὰ νὰ τὸν λυπηθῇ ἡ Μοῖρα, νὰ τρέξῃ στὸς δρόμους γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ οἱ ἄνθρωποι καὶ νὰ τὸν βεβαιώσουν πὸς δὲν ἔχει τίποτα. Ξαφνικά τὰ μάτια του καρφάρθηκαν στὴ ρόδινη βουλιτσα. Νά, ἀπὸ κεινὸ τὸ σημάδι εἶχε σταλάξει ὕδρου τὸ ὀλέθριο δηλητήριο. Καὶ τώρα ἀπλόωνταν παντοῦ καὶ πλῆθοναν μέσα στὸ αἷμα του καὶ δούλευε, δούλευε. Τοῦ φαινόταν πὸς τὸ ἴδιο του τὸ αἷμα ἀνάβε, φούντωνε καὶ τὸν ἔκαιε μέσα στὶς φλέβες. Πόσο τὸν πείραζε τὸ κοκκινὸ σημάδι. Νά μορφοῦσε νὰ τὸ σβῆσθ' ἀπὸ κει γιὰ νὰ μὴν τοῦ θυμίζῃ τὸ κακό... Γοῦσαν τὸ περὶ ἀπ' ὀλόγημα γιὰ νὰ χαθῇ ἡ βουλιτσα, μὰ ξαναφαινόταν ἀμέσως μόλις τὸ περὶ χαλαρώνονταν. Ἀρχισε τότε νὰ τρέψῃ μανιακὰ τὸ δάχτυλό του τὸ νότατο γιὰ νὰ κοκκινίσῃ ὀλόκληρο καὶ μέσα στὸ γενικό κοκκινίσμα νὰ συγχιτῇ ἡ ρόδινη βουλιτσα, μὰ τίποτα. Στὴν προσπάθειά του αὐτὴ τὰ μάτια του ἔβλεπε ἕνα ἀλλοδαπικὸ σπείδιμα. Ἡ βουλιτσα χάνεταν γιὰ μὴ σιμιγοῦλα, μὰ ξαναφούντωνε πάντα στὸ ἴδιο σημεῖο ἐρίμονι.

Δὲ θὰ μορφοῦσε νὰ πῆ κανεὶς μ' ὅλες τὶς λεπτομέρειες ἢ ἔγινε μέσα σ' ἕκνιο τὸ φτωχὸ κρῆνιο, ἀρροστημένους ἀπ' εἰς ὑποκίτες καὶ τοὺς τρώμους τόσον χρόνον. Σὲ κάποια στιγμή καθὼς κινεῖται τὴ ρόδινη βουλιτσα μὰ ἀλλοκοτὴ ἀστραπὴ πέρασε τὰ μάτια του καὶ ξαφνικὰ φέρνοντας τὸ χέρι του πρὸς τὸ στόμα δάγκασε μὲ λύσσα τὸ δάχτυλο ὀλόγημα ἀπὸ τὴ βουλιτσα κα' ἔκοψε μὲ τὰ δόντια τὴ σάρκα στὸ μέρος αὐτὸ!... Ἰσως στὸ σαλεμένο μυαλό του πέρασε ἡ ἰδέα πὸς ἔξαφανίζοντας τὴν ζωντανὴ ἀνάμνησι τοῦ κακοῦ ἔξαφανίσει καὶ τὸ ἴδιο τὸ κακό. Ποῖος ἔξερε... Καὶ μὲ τὰ χεῖλια του καταματωμένα, τράβηξε πρὸς τὰ ἔξω, φτύνοντας ἀκόμα τὸ αἷμα ποῦνε πλημμυρίζει στὸ στόμα του, φρενιασμένους, μὸστρελλος....

Θάνος Δογάνης

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΝΑ ΓΥΝΑΙΚΑ, ΝΑ ΜΑΛΑΜΑ !...

Μιὰ γυναίκα εἶχε τὸν ἄνδρα της πεθαμένο. Κοντὰ δὲ στὸ σπίτι της; ἔχρθεσαν καὶ γλεντοῦσαν! Γιὰ μιὰ στιγμή λοιπὸν ἔκει πὸς θρηνοῦσε κατάλαβε πὸς ὁ χορός, δὲν ἤγιναν τόσο καλά, πλάι στὸ σπίτι της ποὺ γίνονταν τὸ γλέντι. Τότε γύρισε στὶς ἄλλες γυναίκες ποῦσταν κοντὰ της καὶ τοὺς εἶπε: — «Κλάψτε μιὰ στιγμή ἔπεις τὸν ἄνδρα μου νὰ πάω δίπλα νὰ τοὺς πιάξω τὸ χορὸ, καὶ γυρίζω πάλι!...» Ἡ ἴδια γυναίκα ὅταν εἶχε ἀνάγκη νὰ βεβαιώσῃ τὸν λόγον της, ὄρατο κινεῖται ἔλεγε: — «Ἄν φταῖς ἐγὼ, νὰ καὶ ἡ ρόκα μου, νὰ βγοῦν τὰ μάτια τοῦ ἄνδρός μου!...»

Ἡ ἴδια πάλι γυναίκα ἔλεγε στὸν ἄνδρα της ὅταν γκρίνιαζε καὶ τοῦ τοῦ: — «Αἱ! ἄνδρα, δὲν εἶναι κατάστασι αὐτὴ... Ἡ εὐὸ πρέπει νὰ πεθάνῃς ἢ ἐγὼ νὰ χροῖσω!...»

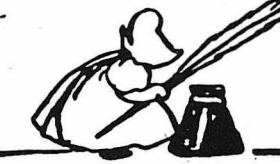
ΠΑΛΑΙΕΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ

ΟΥΣΑ Η ΕΞΕΙΣ ΚΕΝΗ...

Καὶ ἄλλοτε ἰδημοσιεύσασιν στὸ «Μπουκέτο» ἀναφορὰς ἀποστατηρῶν καὶ γραμματιοδασκάλων τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, ἐπαρρηκτικῶς συντεταγμένας. Νά τώρα καὶ ἄλλη μιὰ μοναδικὴ στὸ εἶδος τῆς ἀναφορὰς γραμματιοδασκάλου ζητούντος μετάθεσιν διὰ λόγους γείας.

« Οὐσα ἢ θέσις κενὴ Πλαγιάς τοῦ δήμου, Ἀνακτορίων ἐπαρχίας Βοιωτίας ἐδοξάσθη παρακαλῶ τὸ Σερβαστὸν Ὑπουργεῖον εἰσεγεστοῦμενον ἵνα μεταθέσῃ ἀπὸ Κατωχόριον εἰς Πλαγιάς ὧν τὸ κλίμα Πλαγιάς ἔχει πρὸς ἐμέ, τὸ δὲ κλίμα Κατωχόριον εἶνε νοσώδες καὶ δὲν δύναμαι πλέον ἐμμένειν ἐκεῖσε, ἕϊλωσ τε εἰστί ἐμμένειν βεβαίως ἀποθνήσκω.»

Εὐπειθέστατος κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΗΤΕΣ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Στὴν κοιλιάδα τοῦ Ροδανοῦ ποταμοῦ, βρῖσκεται ἕνα μοναδικὸ χωριὸ τὸ Σαρμερὸ, τὸ ὁποῖο κατοικεῖται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ γυναίκες.

— Πρὸ πολλῶν ἐτῶν οἱ ἀρσενικοὶ κάτοικοι τοῦ Σαρμερὸ ἐφυγαν γιὰ νὰ ζητήσουν τύχη στὸ ἔξω, ἢ δὲ γυναίκες, ἀν' ἃ νῦν ὅλες σχεδὸν ὄρασις, ἀντὶ νὰ τὸν ἀκολουθοῦσαν ἔμειναν ἔκει, πέτασαν τὰ γυναικεία ρούχα, φόρεσαν πανταλόνια, καὶ ζοῦν βίωσι τοὺς καλλιεργῶντας τὰ χωράφια καὶ γενικῶς ἀσχολοῦμενες μ' ὅλες τὶς ἀνδρικές δουλειὰς!...

— Μολαταῦτα ἡ κακὴ γλῶσσοσ τῶν γειτονικῶν χωριῶν λένε ὅτι, οἱ ἄνδρες τοῦ Σαρμερὸ ἀναγκάσθησαν νὰ ἐκπατριεθοῦν ἐπειδὴ ἡ γυναίκες τοὺς ἦσαν ἀνυπόφορες, ἐπειδὴ εἶχαν πολὺ δύστορομο χαρακτῆρα καὶ τοὺς... ἔξυλοκοποῦσαν τακτικὰ!...

— Οἱ ἐξένοι ποὺ κατοικοῦν στὴν Κίνα, σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία στατιστικὴ τῶν Κινεζικῶν τελειῶνον, εἶνε 326,069 ἄτομα ἀπὸ τὰ ὁποῖα 168,918 Ἰάπωνες, 144,143 Ρώσοι, 11,082 Ἀγγλοί, 7,269 Ἀμερικανοί, 2,753 Γάλλοι, 2,282 Πορτογάλλοι, 1,013 Γερμανοί, 545 Δανοί, 504 Ἴταλοὶ καὶ 592 Βέλγοι. Κατῶν ἀκολουθῶνον κατὰ σειράν οἱ Σουηδοί, οἱ Ὀλλανδοί, οἱ Νορβηγοί, οἱ Ἕλληνες, οἱ Ἰσπανοὶ κλπ.

Ἐπίσης στὴν Κίνα ὑπάρχουν 7,375 ἔξωτες ἑταίρειες ἀπὸ τὶς ὁποῖες 4,278 Ἰαπωνικῶν, 1,569 Ρωσικῶν, 679 Ἀγγλικῶν, 409 Ἀμερικανικῶν, 180 Γαλλικῶν, 65 Πορτογαλικῶν, 9 Γερμανικῶν, 37 Ἰταλικῶν, 27 Δανικῶν, 26 Βελγικῶν, 2 Ἑλληνικῶν κλπ.

— Ἡ κηλίδη τῆς σεληνῆς ἔχου διαφορετικὴ ὄμι ὅταν τὶς βλέπει κανεὶς ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς γῆς. Ἀπὸ τὶς Ἰνδίες, λόγον χάρην, ἡ σεληνὴ αὐτὴ τοῦ φεγγαριοῦ μοιάζου μ' ἕνα κουνεῖ! Ἀπὸ ἀριστερῶν μάλιστα ἐπαρχίας ταν μοιάζου μὲ λαγὸ! Γι' αὐτὸ καὶ οἱ σὶς Ἰνδίες οἱ λαγοὶ εἶνε ζῶα ἀριστερῶνα στὴν Σεληνῆ.

— Ἡ Γαλλικὴ Λεγεὼν τῶν Ξένων ἰδρυθῆκε στὸν 13ον αἰῶνα. Μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου οἱ στρατιώτες τῶν Ξένων δὲν ἔπαιρναν μισθὸ ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ Κράτος, τὸ ὁποῖο τοὺς παρήκε μόνο τὸ σισαίτιο καὶ τὸν ἱματισμό. Εἰς ἀντάλλαγμα ὅμως, οἱ ἄνδρες τῆς Λεγεῶνος, εἶχαν δικαιοῦμα νὰ λεηλατοῦν τὰ μέρη ποὺ κατακοῦσαν καὶ νὰ μοιράζονταν μεταξὺ τοὺς τὰ λάφυρα.

— Εἰς ἄλλον τὸν κόσμο ὑπολογίζετα ὅτι ἐκδίδονται 33,000 ἡμερησίως ἐφημερίδες, ἀπ' τὶς ὁποῖες τὴν μεγαλύτερη κυκλοφορία ἔχει τὸ «Νατὴλ Μαίηλ» τοῦ Λονδίνου, ποὺ πωλεῖται περὶπου 2,000,000 φύλλον ἡμερησίως. Κυκλοφοροῦ ἀνω τὸ ἕνὸς ἑκατομμυρίου φύλλον ἔχου τράφιμορικανικῶν ἐφημεριδῶν, τρεῖς ἀγγλικῶν καὶ δύο γαλλικῶν!

— Στὴν Γροιλανδία ὅπου οἱ κάτοικοι εἶνε ὀλοοὶ δλοοὶ 8,000 ἐκδίδονται δύο ἐφημερίδες καὶ στὴν Ἰσλανδία ἀναλογία μὲ ἔφημερίδα σὲ 1,000 κατοίκους!

— Ἀπὸ δλοῦς τοὺς δημοσιογράφους τῆς γῆς οἱ πὸς καλοπληροῦμενοι εἶνε οἱ Ἀμερικανοί, οἱ ὁποῖοι ἔχου μισθοὺς μυθώδεις. Ἄλλες τε καὶ ἡ ἀμερικανικῶν ἐφημεριδῶν ἔχου τὰ μεγαλειότερα κέρδη ἀπὸ ὅλες τὶς ἐφημεριδῶς τοῦ κόσμου. Ὁ διάσημος ἰδιοκτητὴς ἀμερικανικῶν ἐφημεριδῶν, Γκόττον Μπέννεν, ἔχει ἀποκτήσει ἀπὸ τὶς δημοσιογραφικῶς του ἐπιχειρήσεις περιουσία 200 ἑκατομμυρίων χρυσῶν φράγκων!...

— Στὸν διάσημο ἀεροπόρο Λίντμπεργκ προσφέρθησαν ἀπὸ τὸ Συνδικατο τοῦ Ἡνωμένου Ἀμερικανικοῦ Τύπου 2,000,000 δολάρια (150 ἑκατομμύρια δραχμῶν) γιὰ νὰ γράψῃ 20 ἄρθρα γιὰ τὰ ταξείδια του. Τοῦ πληρόνον δηλαδή 7 1/2 ἑκατομμύρια τὸ ἄρθρο!

— Μεταξὺ τῶν πλέον ἀρχιβοληθῶνον δημοσιογράφων τοῦ παρελθόντος ἦταν καὶ ὁ Αἰμίλιος Ζολά, ὁ ὁποῖος ὅταν ἔγραφε τὰ περιφραμα ἄρθρα του ὑπὲρ τοῦ Νρεσφους, ἐπληρώοντο 9,000 φρ. τὸ καθένα. Ἐπίσης ὁ ἑλληνογενὴς ποιητὴς Οὐγὸς Φωσκολος, ὅταν εἶχε καταφύγει στὴν Ἀγγλία, ἐπληρώοντο ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Ἐδιμβούργο» καὶ ἀπὸ τὴν «Quarterly Review» 200 λίρες στερελίνες γιὰ κάθε ἄρθρο του.

— Ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἄνδρες τῆς ἱστορίας ἔκαναν τὸν δημοσιογράφου ὁ Βίσμαρκ—ὁ ὁποῖος ἀρθρογραφῶσε κυρὰ πὸς διάφορες ἐφημεριδῶς—ὁ Καρδουῖ, ὁ Σατωβριάνδος, ὁ Βενιαμίν Κονστάν, ὁ Οὐεσσος, ὁ Πουανκαρῆ, ὁ Κλεμανσὸ, ὁ Πράτ, ὁ Γκιζὸ, ὁ Μουσσολίν, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ μέγας Ναπολέων, ὁ ὁποῖος τὸ 1796 ναρὰς ἀξιωματικὸς ἀκόμη, ἡλικίας 23 ἐτῶν, ἔγραφε ἀπὸ τὸ Λόντι στὴν ἐφημερίδα «Redacteur» τῶν Παρισίων δομύτατα ἄρθρα ἐναντίον τοῦ Βασιλέως τῆς Σαρδηνίας.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

- Μὴν προσπαθεῖς ν' ἀνακαλύψῃς τὸ ἀνύπαρκτο. (Παροιμία τῆς Μαδαγασκάρης)
- Ὅποιος ἀλλάξει βούθη συχνά, σπάσει τὸ τέλος τῆς στάνου του. (Παροιμία τῆς Μαδαγασκάρης)
- Μ' ἕνα μονάχα δάχτυλο ἢ ψεῖρα δὲν πᾶνετα. (Παροιμία τῆς Μαδαγασκάρης)
- Ὅταν ὁ Μάρτης παριστάει τὸν Ἀπρίλη, ὁ Ἀπρίλης παριστάει τὴν Μάρτη. (Γαλλικὴ Παροιμία)